

Китоби Дониёл — Ҳаштоду Ду

Кушодани муаммои нубувватӣ: дарки таърихи Дониёл 11 ва аҳамияти «доимӣ» дар Адвентизм

Jeff Pippenger

2024-02-15

Баъд аз он ки мо таърихро аз соли 1863 то замони поён дар соли 1989, дар заминаи чор нафратҳои боби ҳаштуми Ҳизқиёл, ки рамзи чор насли адвентизм мебошанд, баррасӣ мекунем, диққати худро ба афзоиши дониш, ки дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, равона хоҳем кард. Он афзоиши дониш ба шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёл дахл дошт. Дар соли 1989, гурӯҳи хурди омӯзиши рӯзи шанбеи мо хатҳои ислоҳоти пешгӯии Китоби Муқаддасро кашф кард, ки Future for America бисёр вақт ба онҳо ишора мекунад ва онҳо пайдарпаии воқеахоро дар ҳар як хати ислоҳот муқаррар менамоянд, ки ин, дар навбати худ, ба донишҷӯи пешгӯӣ имкон медиҳад, ки татбиқи методологияи борони охирини «сатр бар сатр»-ро ба кор барад.

Дар давоми чанд сол (1992), ман мақолае навиштам, ки шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёлро фаро мегирифт. Он мақола барои қаноатмандии шахсии худам навишта шуда буд, зеро ман на имконият доштам ва на ният, ки ин таҳқиқро ба таври оммавӣ паҳн намоям. То соли 1994, он мақола ба яке аз хизматгориҳои мустақили адвентистӣ расида буд, ва то соли 1995, силсилаи ёздаҳ мақола, ки шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёлро фаро мегирифт, дар маҷаллаи моҳонае, ки аз ҷониби ҳамон хизматгорӣ нашр мешуд, ба таъриф расид. Дар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват танҳо чанд ишораи мушаххас ба Дониёли ёздаҳум вучуд дорад, ва муҳимтарини ҳамаи онҳо ба далели марказӣ барои эътибори татбиқи табдил ёфт, ки ман дар бораи он оятҳо баён намуда будам.

«Мо барои аз даст додан ҳеҷ вақт надорем. Замонҳои пурушӯб дар пеши рӯи моянд. Ҷаҳон аз рӯҳи ҷанг ба таҳрик омадааст. Ба наздикӣ манзараҳои мусибате, ки дар нубувватҳо гуфта шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Нубуввате, ки дар боби ёздаҳуми Дониёл аст, қариб ба иҷрошавии комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷрои ин нубувват ба амал омадааст, тақрор хоҳад шуд. Дар ояти сиюм аз қудрате суҳан меравад, ки «андӯхгин хоҳад шуд, [Дониёл 11:30–36 иқтибос шудааст.]»

«Манзараҳое, монанди он чи дар ин суҳанон тасвир шудааст, ба вуқӯъ хоҳанд пайваст». Manuscript Releases, number 13, 394.

Хоҳар Уайт ба таври возеҳ мегӯяд, ки соли 1798 «замони охир» аст.

«Вале дар замони интиҳо, — мегӯяд пайғамбар, — “бисёре ба ин сӯву он сӯ хоҳанд шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд.”» Дониёл 12:4.... Аз соли 1798 китоби Дониёл мӯҳркушода гардид, дониш дар бораи нубувватҳо афзоиш ёфт, ва бисёре паёми ҷиддии наздик будани довариро эълон карданд.» «Муборизаи Бузург», 356.

Ояти ҷилуми боби ёздаҳи Дониёл бо ин суҳанон оғоз меёбад: «Ва дар вақти охир».

Ва дар замони поён подшоҳи ҷануб ба ӯ бармехӯрад; ва подшоҳи шимол бар ӯ мисли гирдбод хоҳад омад, бо аробаҳо, ва бо саворагон, ва бо киштиҳои бисёр; ва ӯ ба кишварҳо дохил хоҳад шуд, ва лабрёз гардида, хоҳад гузашт. Дониёл 11:40.

Равшан аст, ҳатто бе тасдиқи бевоситаи Рӯҳи нубувват, ки ояти чиҳилум оғози силсилаи воқеаҳо ро нишон медиҳад, ки соли 1798 оғоз ёфтаанд. Он воқеаҳо ба анҷоми муҳлати озмоиши инсон мебаранд, зеро ояти якуми боби дувоздаҳуми Дониёл мегӯяд: «Ва дар он вақт Микоил хоҳад бархост», ва Хоҳар Уайт ба таври равшан баён мекунад, ки ҳангоме ки Микоил бархезад, муҳлати озмоиши инсон ба поён мерасад.

«Ва дар он замон Микоил, он Сарвари бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархезад; ва замони мусибате хоҳад буд, ки мисли он аз вақти пайдо шудани ҳалқе то ҳамоно замон ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он замон қавми ту наҷот хоҳад ёфт, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад». Дониёл 12:1.

«Ҳангоме ки паёми ғариштаи сеюм ба поён мерасад, раҳмат дигар барои сокинони гуноҳкори замин шафоат намекунад. Қавми Худо кори худро ба анҷом расонидаанд. Онҳо «борони охири», «таровате аз ҳузури Худованд»-ро қабул кардаанд, ва барои соати озмоише, ки пешорӯи онҳост, омода гардидаанд. Ғариштагон дар осмон бо шитоб ин сӯву он сӯ мераванд. Ғариштае, ки аз замин бармегардад, эълон мекунад, ки кори ӯ анҷом ёфтааст; озмоиши ниҳой бар ҷаҳон оварда шудааст, ва ҳамаи онҳое ки худро ба аҳкоми илоҳӣ содиқ нишон додаанд, «мӯҳри Худои зинда»-ро гирифтаанд. Он гоҳ Исо шафоати Худо дар муқаддасгоҳи болоӣ қатъ мекунад. Ӯ дастҳои Худо боло мебардорад ва бо овози баланд мегӯяд: «Ба анҷом расид»; ва тамоми лашкари ғариштагон тоҷҳои худро аз сар мегиранд, дар ҳоле ки Ӯ ин эълони тантанавиро баён мекунад: «Бигзор золим боз ҳам золимӣ кунад; ва палид боз ҳам палид бимонад; ва одил боз ҳам адолат кунад; ва муқаддас боз ҳам муқаддас бимонад». Ваҳй 22:11. Ҳар як парванда барои ҳаёт ё мамонт ҳал карда шудааст». «Муборизаи Бузург», 613.

Ояти чилуми Дониёл ёздаҳ аз соли 1798 оғоз мешавад, ва дар ояти чилу панҷум, ҳангоме ки подшоҳи шимол (попство) ба интиҳои худ мерасад ва ҳеҷ касе ба ӯ ёрӣ намерасонад, имтиҳони башарӣ ба поён мерасад, зеро ояти баъдӣ мегӯяд: «Ва дар он вақт», ва ба ин васила «вақт»-еро, ки дар ояти пешин, яъне ояти чилу панҷуми Дониёл ёздаҳ, ифода шудааст, муайян месозад. Подшоҳи шимол (попство) дар анҷоми имтиҳони башарӣ ба интиҳои худ мерасад.

Аз ин рӯ, таърихи шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳум пайдарҳамии воқеаҳо ро муайян мекунад, ки аз соли 1798 оғоз ёфта, бо анҷоми муҳлати имтиҳони инсоният хотима меёбад. Вақте ки Хоҳар Уайт зинда буд, соли 1798, бешубҳа, аллакай дар таърихи гузаштаи ӯ қарор дошт. Вақте ки ӯ изҳор дошт, ки «пешгӯӣ дар боби ёздаҳуми Дониёл қариб ба иҷрои пурраи худ расидааст», ӯ танҳо метавонад ба таърихе ишора кунад, ки пас аз соли 1798 ва пеш аз бархостани Микоил руҳ медиҳад. Сипас ӯ ба таври мушаххас баён мекунад, ки «қисми зиёди таърихе, ки дар иҷрои ин пешгӯӣ ба вуқӯъ пайваستاаст, такрор хоҳад шуд», ва ба ин васила ба донишҷӯи пешгӯӣ дастур медиҳад, ки таърихи ниҳони Дониёл ёздаҳум, ки «қариб ба иҷрои пурраи худ расидааст», дар қисматҳои дигари таърихҳое, ки дар боби ёздаҳуми

Дониёл баён шудаанд, намунавӣ пешакӣ нишон дода шудааст.

Вақте ки вай он калиди басо муҳими нубуввати ро таъкид мекунад, баъд оятҳои сиюм то сию шашумро иқтибос намуда, чунин баён медорад: «Манзараҳои монанди он чи дар ин суханон тасвир шудаанд, ба вуқӯ ҳоҳанд пайваст». Илҳом барои он донишҷӯи нубувват, ки меҳостанд анҷомёбии ниҳии Дониёл ёздаҳро дарк намоянд, калиде фароҳам овард. Он калид ин буд, ки таърихи шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ мувозӣ бо таърихе буд, ки дар оятҳои сиюм то сию шашум тасвир шудааст. Аз ин ваҳй нури фаровоне ба даст меояд, аммо он чи дар ин ҷо бояд мавриди баррасӣ қарор гирад, ин аст, ки дар ояти сию якуми Дониёл ёздаҳ «қурбонии доимӣ» бардошта мешавад.

Барои дуруст дарк намудани таърихе, ки пайдарпайии воқеаҳо, ки ба анҷоми муҳлати имтиҳони инсоният меоваранд, ба тасвир мекашад, донишҷӯи нубувват бояд фаҳмиши дурусти «ҳамешагӣ»-ро дошта бошад. Агар ояти сию як вазорати Масеҳро дар муқаддасгоҳ, ки гирифта мешавад, муайян кунад, ё агар он бардошта шудани бутпарастиро муайян намояд, пас барои дуруст фаҳмидани он таърихи мувозие, ки хоҳар Уайт дар назар дошт, ҳангоме ки навишт: «Манзараҳои монанди он чи дар ин суханон тасвир шудааст, ба вуқӯ ҳоҳад пайваст», ин фаҳмиш комилан зарур аст.

Албатта, адвентизми Лаодикия иҷро шудани ояти ҷиҳилуми Дониёл ёздаҳро ҳамчун нишондиҳандаи ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 эътироф накард, аммо ин оят айнан ҳамон воқеаҳо муайян мекунад. Барои онҳое ки меҳостанд афзоиши нубуввати донишро, ки бо иҷро шудани ояти ҷиҳилум дар соли 1989 фаро расид, дуруст дарк намоянд, фаҳмиши дурусти «қурбонии доимӣ» он гоҳ ба ҳақиқати ҳозира табдил ёфт. Дар оғози асри бистум ин фаҳмиши дуруст муҳим буд, зеро он ҷузъи муҳими ҳақиқи асосӣ буд, ки Худованд барои барқарор сохтани онҳо Вилиям Миллерро истифода бурд.

Аммо дар давоми понздаҳ соли аввали асри бистум он назари протестантии шайтонӣ, ки даъво мекунад «рӯзона» кори Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, мавқеи ақаллият буд, ва арзанда набуд, ки барои ба вуҷуд омадани баҳсе бар сари ҳақиқате, ки «рӯзона» рамзи бутпарастист, ҳатто иҷоза дода шавад. Аз ҳамин сабаб шумо аз таҷдидгарони таърихи Лоудикия хоҳед шунид, ки мавзӯи «рӯзона» «набояд ба масъалаи имтиҳонӣ табдил дода шавад», ё «ки мавзӯи “рӯзона” набояд барангехта шавад». Он чиро, ки таҷдидгарон ҳамеша ҳангоми роҳнамоии ноогоҳон дар ин баҳси махсус нодида мегиранд, ҳамон қайдест, ки илҳом ҳамеша бар ин мавзӯ мегузошт. Порчаи зерин ба пир Ҳаскел равона шудааст.

Пир Ҳаскелл пешсафи ҳимояи фаҳмиши дурусти «ҳамешагӣ» буд, бар зидди ҳамлаҳои Прескотт ва Дэниелс дар даҳсолаи аввал ва дуҷуми асри бист. Бодикқат таваҷҷуҳ кунед, зеро хоҳар Уайт ҳеҷ гоҳ муайян намекунад, ки фаҳмиши Ҳаскелл дар бораи «ҳамешагӣ» нодуруст буд; вай фақат ба ӯ дастур медиҳад, ки нагузорад ин ҷанҷол идома ёбад, зеро Худованд намеҳост барои душманони ҳақиқат (Прескотт ва Дэниелс) минбари доими ро фароҳам оварад, то таълими дурӯғини худро пеш бурданро давом диҳанд. Дар ин порча Ҳаскелл барои «ҷадвал» сарзаниш мешавад, ва ҷадвале, ки ба он ишора шудааст, ҷадвали

соли 1843 аст. Ҳаскелл чадвали 1843-ро барои шаҳодате дар он баҳс бознашр карда буд. Аммо ӯ танҳо онро бознашр накард; дар поёни чадвал инчунин порчаеро аз хоҳар Уайт дохил карда буд, ки дар он вай мегӯяд: «чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шудааст ва набояд тағйир дода шавад». Ҳангоми хондани ин порча, шуморед, ки вай чанд бор мегӯяд: «дар аини замон».

«Ба ман амр шудааст, ки ба шумо бигӯям: дар аини замон дар Review ҳеҷ гуна масъалаҳое матраҳ карда нашаванд, ки боиси ноором гардидани зеҳнҳо шаванд.... Ҳоло мо вақт надорем, ки ба баҳсу мунозираҳои нолозим ворид шавем, балки бояд ҷиддан зарурати ҷустани Худовандро барои табдили ҳақиқии дил ва зиндагӣ баррасӣ намоем. Бояд кӯшишҳои қатъӣ ба ҳарч дода шаванд, то ки тақдиси ҷон ва ақл ба даст оварда шавад».

«Ба ман дар бораи зарурати нигоҳ доштани ягонагии мо хушдорҳо дода шудаанд. Ин масъала барои мо дар аини замон аҳаммияти бузург дорад. Мо, ҳамчун шахсони алоҳида, бояд бо эҳтиёткории ниҳоят зиёд амал намоем. »

«Ман ба пир Прескотт навиштам ва ба ӯ гуфтам, ки ӯ бояд ниҳоят эҳтиёткор бошад, то дар «Ревю» мавзӯро ворид насозад, ки гӯё ба нуксонҳои дар таҷрибаи гузаштаи мо ишора мекунад. Ба ӯ гуфтам, ки ин масъала, ки ӯ бар он бовар дорад иштибоҳе содир шудааст, масъалаи ҳаётан муҳим нест; ва агар ҳоло ба он аҳаммияти барҷаста дода шавад, душманони мо аз он истифода хоҳанд бурд ва аз пашша фил хоҳанд сохт.»

«Ба шумо низ мегӯям, ки ин мавзӯ [ШАХСИЯТИ «ҲАМЕСАГӢ»-И ДАНИЁЛ 8.] дар аини замон набояд баҳсбарангез гардонда шавад. Не, бародари ман, ман чунин эҳсос мекунам, ки дар ин бӯҳрони таҷрибаи мо он чадвале, ки шумо дубора нашр кардаед, набояд паҳн карда шавад. Шумо дар ин масъала иштибоҳ кардаед. Шайтон бо қотеъият фаъолият дорад, то масъалаҳое ба миён оварад, ки сардаргумӣ ба вучуд хоҳанд овард. Онҳое ҳастанд, ки аз дидани он ки хизматгузори мо дар ин масъала ба ихтилоф меафтанд, бисёр хушнуд мешуданд, ва инро бисёр доман мезаданд.»

«Ба ман дастур дода шудааст, ки дар хусуси он чи мумкин аст аз ҳар ду ҷониби ин масъала гуфта шавад, хомӯшӣ дар аини замон худ ғасоҳат аст. Шайтон дар камин аст, то ғурсате ёбад ва дар миёни воизони пешқадами мо ҷудой ба вучуд оварад. То он даме ки ҳамаи шумо натавонед ҷамъ шуда, дар бораи ин масъала ба мувофиқа бирасед, ҷоп кардани чадвал иштибоҳ буд. Шумо бо ба пеш овардани мавзӯе, ки ҳатман баҳсро ба миён меоварад ва андешаҳои гуногунро ошкор месозад, оқилона амал накардаед; зеро ҳар нукта печонда ва ба маъно таъбир карда хоҳад шуд, ки ҷуз зарар ба кор ҳеҷ чизе дар пай нахоҳад дошт. Мо аллакай он қадар кор дорем, ки бо изҳороти дурӯғини қасоне сарукар гирем, ки омодагии худро ба додани шаҳодати қозиб нишон додаанд».

Manuscript Releases, ҷилди 9, 106, 107.

Дар мақолаи қаблӣ мо муайян кардем, ки Эллен Уайт гуфтааст онҳое, ки нидои соати довариро доданд, дар бораи «ҳамешагӣ» назари дуруст доштанд, ва ин ки назари Прескотт ва Даниэлс, ки «ҳамешагӣ» хизмати Масеҳро дар қудсҳои ифода мекунад, аз шайтон сарчашма гирифта буд. Ӯ Ҳаскеллро барои он сарзаниш кард, ки иҷозат дод баҳс идома

ёбад, аммо на барои мавқеи ӯ нисбат ба ҳақиқати он ки «ҳамешагӣ» чиро ифода мекунад. Дар он вақт аксарият ханӯз ҳам ба фаҳмиши пешоҳангон дар бораи «ҳамешагӣ» бовар доштанд ва, муҳимтар аз он, ояти китоби Дониёл ёздаҳ, ки мебоист дар «вақти охир» дар соли 1989 кушода шавад, ханӯз даҳсолаҳо дур буд. Дар он вақт (1989), аҳаммияти назари дуруст дар бораи «ҳамешагӣ» зарур мегардид. Таҷдидгароён ҳамеша шарҳҳои маҳдудкунандаи Эллен Уайтро, ки танҳо ба ҳамон давраи муайян маҳдуд буданд, аз таомҳои афсонаҳои худ берун мегузоранд. Шумораи маҳдудиятҳои замониرو дар порчаи зерин бишуморед.

«Ман барои бародарон Батлер, Лафборо, Ҳаскелл, Смит, Гилберт, Даниэлс, Прескотт ва ҳамаи онҳое, ки дар пешбурди назарҳои худ онд ба маънои “қурбонии доимӣ”-и Дониёл 8 ҷабл будаанд, суҳаноне дорам. Ин набояд ба масъалаи санҷишӣ табдил дода шавад, ва изтиробе, ки дар натиҷаи чунин муносибат ба он ба вуҷуд омадааст, бисёр номуборак будааст. Аз ин ошӯфтагӣ ба миён омадааст, ва ақли баъзе аз бародарони мо аз баррасии андешамандонае, ки мебоист ба коре дода мешуд, ки Худованд роҳнамоӣ кардааст дар ин вақт дар шаҳрҳои мо анҷом дода шавад, баргардонда шудааст. Ин барои душмани бузурги кори мо писандида будааст.»

«Нуре, ки ба ман дода шудааст, ин аст, ки ҳеҷ коре набояд анҷом дода шавад, то изтиробро бар сари ин масъала бештар гардонад. Бигзор он ба мавъизаҳои мо ворид карда нашавад ва ҳамчун масъалае бисёр муҳим мавриди таъкиди тӯлонӣ қарор нагирад. Дар пеши мо кори бузурге истодааст, ва мо ҳатто як соатро ҳам аз кори заруриё, ки бояд анҷом дода шавад, аз даст додан наметавонем. Бигзор саъю кӯшишҳои оммавии худро ба пешниҳоди он самтҳои муҳими ҳақиқат маҳдуд созем, ки дар бораи онҳо нури равшан дорем.

«Ман меҳодам диққати шуморо ба охирин дуои Масех, чунон ки дар Юҳанно 17 сабт шудааст, ҷалб намоям. Мавзӯҳои бисёре ҳастанд, ки мо метавонем дар бораи онҳо суҳан ронем,—ҳақиқатҳои муқаддас ва озмоишкунанда, ки дар соддагии худ зебо мебошанд. Дар инҳо шумо метавонед бо ҷиддияти амиқ тааммул намоед. Аммо нагузоре, ки “ҳаррӯза”, ё ҳар мавзӯи дигаре, ки дар миёни бародарон баҳсро бармеангезад, дар айни замон ба миён оварда шавад; зеро ин кореро, ки Худованд меҳодад ҳоло зехни бародарони мо бар он мутамарказ бошад, ба таъхир андохта, монеа эҷод хоҳад кард. Биёед масъалаҳои, ки ихтилофи ошкори ақидаро ҷош хоҳанд кард, ба ҳаяҷон наоварем, балки аз Қалом ҳақиқатҳои муқаддасро дар бораи талаботи ҳатмии қонуни Худо пеш оварем.

«Ходимони мо бояд бикӯшанд, то ҳақиқатро ба беҳтарин ва писандатарин тарз муаррифӣ намоянд. То ҳадди имкон, бигзор ҳама як чизро баён кунанд. Бигзор мавъизаҳо содда бошанд ва ба мавзӯҳои ҳаётан муҳим бипардозанд, ки ба осонӣ фаҳмида шаванд. Вақте ки ҳамаи ходимони мо зарурати фурутан сохтани худро дарк кунанд, он гоҳ Худованд метавонад бо онҳо амал намояд. Акнун мо эҳтиёҷ дорем, ки аз нав тағйир ёбем, то ғариштагони Худо бо мо ҳамкорӣ кунанд ва бар зехни онҳое ки барои онҳо меҳнат мекунем, таъсири муқаддас гузоранд.»

«Мо бояд дар риштаҳои ягонагии ба Масеҳ монанд бо ҳам омехта шавем; он гоҳ меҳнатҳои мо беҳуда нахоҳанд буд. Бо ресмонҳои ҳамвор бикашед, ва нагузоред, ки ҳеҷ гуна низоъҳо ворид карда шаванд. Қувваи муттаҳидкунандаи ростиро ошкор созед, ва ин бар ақлҳои инсонӣ таъсири пурзӯр хоҳад гузошт. Дар ягонагӣ қувват ҳаст.»

«Ин вақт барои пешбарӣ кардани нуқтаҳои ночизи ихтилоф нест. Агар баъзе касоне, ки бо Устод робитаи қавии зинда надоранд, сустии таҷрибаи масеҳии худро ба ҷаҳон ошкор созанд, душманони ҳақиқат, ки моро бодикқат назорат мекунанд, аз он ба ҳадди аксар истифода хоҳанд бурд, ва кори мо монеа хоҳад дид. Бигзор ҳама фурутаниро парвариш кунанд ва аз Ё, ки дар дил ҳалим ва фурутан аст, сабақҳо биомӯзанд.»

Мавзӯи «қурбонии ҳаррӯза» набояд чунин ҳаракатҳоеро ба вучуд оварад, ки ба амал оварда шудаанд. Дар натиҷаи он тарзе ки ин мавзӯ аз ҷониби одамон аз ҳар ду ҷониби ин масъала баррасӣ шудааст, баҳсу мунозира ба миён омада, сардаргумӣ ба вучуд омадааст.

«Амали Бародар Ларри Смит дар нашр кардани рисолае, ки маҳкумияти бародарони Ё ва эътиқоди онҳоро дар бар мегирифт, аз ҷониби Худо тасдиқ нашуда буд. Ва ба Пир Прескотт мегӯям: Худованд бар дӯши шумо боре дар бораи ин масъала нагузостааст. »

«Ман аз шунидани он андӯхгин шудам, ки пир Даниэлс, медониста бошад, ки дар бораи ин масъала миёни бародарони пешбари мо ихтилофи назар вучуд дошт, ин масъаларо, чунон ки дар баъзе ҷойҳо карда шуд, ба пеш бароварда бошад.

«Дигароне аз бародарони мо бо ҳикмат роҳнамоӣ наёфтаанд ва дар бораи натиҷаҳои кӯшишҳои худ барои ҳимояи назарҳои хеш оид ба тафсири “ҳамарӯза” аз сабаб то натиҷа ба таври равшан мулоҳиза накардаанд. То вақте ки вазъи кунунии ихтилофи назар оид ба ин мавзӯ вучуд дорад, онро барҷаста насозед. Бигзор ҳар гуна ҷидол қатъ гардад. Дар чунин вақт хомӯшӣ фасоҳат аст.

«Вазифаи хизматгорони Худо дар ин замон он аст, ки Каломро дар шаҳрҳои мавъиза намоянд. Масеҳ омад, то ҷонҳоро наҷот диҳад, ва мо, ҳамчун тақсимкунандагони файзи Ё, бояд ба сокинони шаҳрҳои бузург дониши ҳақиқати наҷотбахши Ёро бирасонем». Pamphlets, number 20, 11, 12.

Бародар Ларри Смит, ки вай ба Ё ишора мекард, махсусан аз ин вазъият ба ғазаб омада буд, зеро он китоби падари Ё — Daniel and the Revelation — буд, ки Прескотт ва Даниэллс меҳостанд онро аз нав бинависанд, то он чиро, ки Ё дар бораи «the daily» навишта буд, тағйир диҳанд. Бародар Смит аз ҳақиқат, ҳамчунин аз падари худ, дифоъ мекард. Вай ин баҳсро тақрибан бо калимаҳои «at this time» маҳдуд месозад, ва дар поёни сухан мегӯяд: «While the present condition of difference of opinion regarding this subject exists, let it not be made prominent.» Ҳамаи донишгоҳҳои адвентизм, ки имрӯз «the daily»-ро таълим медиҳанд, назари шайтонӣ таълим медиҳанд. Равшан аст, ки шароити имрӯз ҳамон шароите нест, ки дар он вақт буд.

Насли дуюми адвентизм аз исёни соли 1888 оғоз ёфт, ва спиритизм дар миёни роҳбарият ҷойгир гардид. Ин ҳолат дарро барои пешрафти фиребҳои бузургтари спиритистӣ боз кард,

ки мебоист муҳите аз бегонашавӣ ва ҷудой ба вучуд оваранд, зеро мардоне, ки дар мақомҳои масъул қарор доштанд, тасмим гирифтанд ҳар он чиро, ки шахсан ҳақиқат мешумориданд, тарғиб намоянд. Мардоне чун Даниэлс, Прескотт ва Келлог рамзҳои он таърих гардиданд, ки Ҳизқиёл дар он муайян кардааст, ки ҳафтад пирон, «пирони хонаи Исроил», «дар торикӣ, ҳар яке дар ҳучраҳои тасвиrotи худ, чӣ кор мекунад? зеро мегӯянд: Худованд моро намебинад».

Дар он насл фиристодагони паёми соли 1888 ҳар ду роҳи худро дар миёни ҷанҷолҳо, сардарғумӣ ва рӯхониятгароие, ки ҳафтад пири Ҳизқиёлро фаро гирифта буд, гум карданд; ҳамонҳое ки бар деворҳои маъбад ва бар деворҳои зехни худ бутҳо тасвир намуда буданд. Кори тандурустӣ ба сабаби рӯхониятгароии Келлогт бардошта шуд, ва ҳол он ки таҷдидгарони адвентизми Лоудикиё беҳабаронро ба ин бовар меоранд, ки аз бесарусомонии он насл гӯё гунае аз пирӯзӣ ба вучуд омадааст. Дар замони Доварон низ таърихи мувозие вучуд дошт, ки дар он ҳулосаи таърихи Доварон ба ин давра комилан мувофиқат мекунад, зеро ояти охири китоби Доварон чунин мегӯяд:

Дар он айём дар Исроил подшоҳе набуд; ҳар кас он чиро, ки дар назари ҳудаш дуруст буд, ба ҷо меовард. Доварон 21:25.

Мо, ҳангоми идома додани ин мақолаҳо, нишон хоҳем дод, ки чаро таърихи Давраи Доварон ба таърихи насли дуҷоми адвентизм мувофиқат мекунад, аммо бояд қайд кард, ки ҳангоми баррасии таърихи адвентизми Лоадикия, таърихе, ки ба осонӣ дастрас аст, аз ҷониби онҳое пешниҳод шудааст, ки ба таҳрифи таърих машғуланд. Бешак, хоҳар Уайт намехост, ки мавзӯи «рӯзона» дар он давра барангехта шавад, дар ҳоле ки дар асл танҳо ақаллияти хурди мардон буданд, ки ӯ гуфта буд онҳоро «фариштагоне, ки аз осмон ронда шуда буданд» роҳнамоӣ мекарданд, то ба онҳо минбари умумӣ дода шавад ва андешаҳои ғалати худро тарғиб намоянд. Аммо пешниҳод кардани он ки хоҳар Уайт ҳаргиз ин ақидаро ҷонибдорӣ кардааст, ки нигоҳ доштани иштибоҳ ҷоиз аст, комилан бар ҳилофи он чизест, ки ӯ ба он бовар дошт.

«Эй бародарон, ман ҳамчун сафири Масеҳ шуморо ҳушдор медиҳам, ки аз ин масъалаҳои канорӣ ҳазар кунед, зеро майли онҳо ин аст, ки зехнро аз ростӣ дур созанд. Гумроҳӣ ҳеҷ гоҳ безарар нест. Он ҳаргиз тақдир намекунад, балки ҳамеша ошуфтагӣ ва ихтилоф меоварад. Он ҳамеша хатарнок аст. Душман бар зехнҳое, ки ба воситаи дуо ба таври комил мустаҳкам нагаштаанд ва дар ҳақиқати Китоби Муқаддас устувор нашудаанд, кудрати бузург дорад». Testimonies, volume 5, 292.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Мо барои аз даст додан ҳеҷ вақт надорем. Замонҳои пурошӯб дар пеши мо ҳастанд. Ҷаҳон бо рӯҳи ҷанг ба таҳрик омадааст. Ба зудӣ манзараҳои мусибате, ки дар пешгӯиҳо гуфта шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Пешгӯии боби ёздаҳуми китоби Дониёл қариб ба иҷроии комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷроии ин пешгӯӣ воқеъ шудааст, тақрор хоҳад шуд. Дар ояти сиёҳ аз қуввае сухан меравад, ки “андӯхгин шуда, бозмегардад, ва бар аҳди муқаддас ҳашм хоҳад гирифт; ва чунин амал хоҳад кард; ӯ

хатто бозгашта, бо онҳое, ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд, ҳамфикр хоҳад шуд. Ва лашкарҳо аз ҷониби ӯ бархоста, макбали кудсро палид хоҳанд кард, ва курбонии доимиро барҳам хоҳанд зад, ва макрӯҳи вайронкунандагонро барпо хоҳанд кард. Ва онҳое, ки бар зидди аҳд шарорат меварзанд, бо хушомадгӯӣ фосид хоҳад кард; аммо қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ хоҳанд буд ва корномаҳо ба ҷо хоҳанд овард. Ва хирадмандон дар миёни қавм бисёронро таълим хоҳанд дод; вале онҳо рӯзҳои бисёр бо шамшер, ва бо оташ, ва бо асирӣ, ва бо ғорат фурӯ хоҳанд афтод. Ва ҳангоме ки фурӯ афтанд, бо ёрии андаке мадад хоҳанд ёфт; аммо бисёрон бо хушомадгӯӣ ба онҳо хоҳанд пайваст. Ва баъзе аз хирадмандон фурӯ хоҳанд афтод, то ки онҳо озмуда, ва пок, ва сафед гардонида шаванд, то замони интиҳо; зеро ки он ҳанӯз барои вақти муқарраршудааст. Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суҳанони аҷиб хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб муваффақ хоҳад шуд; зеро он чи муайян шудааст, ба амал хоҳад омад.” Дониёл 11:30–36.»

«Манзараҳое, ки ба он чи дар ин суҳанон тасвир шудааст, монанданд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваст. Мо далелҳое мебинем, ки Шайтон ба зудӣ назорати зеҳнҳои инсонҳое, ки тарси Худо пешӣ назари онҳо нест, ба даст меорад. Бигзор ҳама пешгӯиҳои ин китобро бихонанд ва дарк намоянд, зеро мо ҳоло ба замони тангие, ки дар бораи он гуфта шудааст, ворид мегардем:

«“Ва дар он замон Микоил, он мири бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархезад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз ҳангоме ки миллате ба вучуд омадааст то ҳамоно замон ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он замон қавми ту наҷот хоҳад ёфт, ҳар яке ки дар китоб навишта ёфт шавад. Ва бисёре аз онҳое ки дар хоки замин хуфтаанд, бедор хоҳанд шуд: баъзе барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои расвой ва нафрати ҷовидонӣ. Ва хирадмандон мисли дурахши фалак хоҳанд дурахшид; ва онҳое ки бисёронро ба адолат меоваранд, мисли ситорагон то абадулобод. Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то замони охир мӯҳр намо; бисёрон ба ҳар сӯ шитофт хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд”. Дониёл 12:1–4». Manuscript Releases, number 13, 394.